

Učenka ob koncu šolskega leta.

Deset je mesecev prešlo
Kar leto šolsko smo pričele;
Zdaj jemlje vže od nas slovó,
Slovó od njega me — vesele!

Kakó nam hitro mine čas,
In hitro potekó nam leta! —
Svarilen nauk to za nas,
Čepràv še mlada smo dekleta!

Saj predno človek se zavé,
Preide mu življenja dóba;
Po letih sicer mlad je še —
A vže stoji na robu gróba!

Zató živí naj vsak takó,
Kot moral bi vsak hip umreti;
A dela naj takó skrbnó,
Kot let bi tisoč bil na sveti.

Kar v letnih časih je vzpomlád,
V življenji to so mlada leta;
V mladósti torej delaj rad,
Saj delo dober sad obeta.

Kdor se v mladosti ne uči,
Ničesar znal ne bo v starósti;
Kdor kdaj počivati želi
Naj pridno dela vže v mladósti! —

A ker brez milosti z nebes
Je brezuspešno vsako delo,
Moliti nam zató je vmes,
Uspeh da dober bo imelo. — —

In me smo mesecev deset
Se skupaj v šoli tu trudile,
Naukov lepih si in vèd
Za čas in večnost pridobile.

Smo mnogo zlatih se resnie,
Za leta pozna naučile; —
A mnogo naših je vrstnie,
Ki niso táko srečne bile!

A plácati nam teh dobrot,
Ki smo jih tù prejele v šoli,
Poplácati — kakó, od kod?
Ne bo mogoče nam nikoli!

A kar — učiteljice ve —
Za vas nam možno je storiti,
Prav rade to storimo vse:
Srénó za vas čemó moliti.

Po vaših hočemo vselèj
Naukih modrih se ravnati,
Poslušne, pridne kot doslèj
V prihodnje hočemo ostati. —

Deset je mesecev prešlo,
Odkar smo leto to pričele,
Ki jemlje zdaj od nas slovó,
Slovó od njega me — vesele

Zahvala tórej naj Bogú
Od ust do ust se razodéva,
Za vse dobrote, ki smo tù
Prejele jih do tega dneva!

dr. H. Z.

Trikratni nasméh.

ek dober oče je ležal na smrtni postelji. Prej nego li je zatisnil za zmiraj svoje oči, nasmehnil se je trikrat. Uprašan, zakaj se je nasmehnil, odgovoril je tako-le: „Najprej se mi je zasmijalo srce, ko sem videl, da je vse veselje tega sveta šlo mimo mene. Mislil sem si: Kako morajo pač ljudje take prazne pene toliko ceniti! Potlej se mi je zasmijalo srce, videč, da me vse zemeljske bridkosti in béde zapuščajo ter se ima to bodeče trnje izpremeniti v prijetne cvetice. Naposled nasmijalo se mi je srce, gledajočemu smrti v oči, in mislil sem si, zakaj se vender ljudje smrti takó bojé, ko je vender smrt angelj božji, ki nas popelje iz te solzne doline v blaženo večnost.

Kakeršno življenje, taka smrt.

—ć.

